

Arrest

nr. 111 186 van 2 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 januari 2012 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door B. VANTIEGHEM en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 juli 2011 is verzoeker in het huwelijk getreden met J.D, van Belgische nationaliteit.

Na het huwelijk heeft verzoeker op 15 juli 2011 een aanvraag ingediend tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

Op 13 januari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In toepassing van artikel 52, § 4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.07.2011 werd ingediend door:

(...)

Om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, § 2 van de wet van 15.12.1980 stelt: "als familielid van de burger van de Unie wordt beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België die hem begeleidt of zich bij hem voegt"

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: " de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen"

Verder wordt in artikel 40ter gesteld: "voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar"

Aangezien de echtgenote van betrokkene geen 21 jaar is, voldoet zij niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, § 2, 1° en artikel 40ter.

Aan de betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) *juncto* artikel 4 van de Richtlijn 2003/86/EG en artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG, van het arrest Chakroun van het Hof van Justitie van 4 maart 2010 en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In eerste instantie verwijst verzoeker naar de artikelen 4 en 17 van de Richtlijn 2003/86/EG en stelt hij dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet hiermee in strijd is. Verzoeker stelt dat de leeftijdsgrens kan worden gebruikt als een referentie bij het onderzoek naar een aanvraag gezinshereniging doch een lidstaat niet mag verhinderen om een gezinshereniging te aanvaarden als de individuele situatie dit vereist, m.a.w. mag volgens verzoeker de minimumleeftijd niet automatisch leiden tot de afwijzing van een verzoek maar kan deze enkel als referentie worden gehanteerd. Verzoeker stelt dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat er rekening werd gehouden met de aard en de betrouwbaarheid van de gezinsrelatie en de familierelatie van verzoeker met de familie van zijn echtgenote. Tevens benadrukt verzoeker het feit dat hij zonder problemen in het huwelijk is kunnen treden.

In casu dient te worden vastgesteld dat artikel 3 van de Richtlijn 2003/86/EG bepaalt:

"3. Deze richtlijn is niet van toepassing op gezinsleden van een burger van de Unie."

In casu kan niet worden betwist dat verzoeker die gehuwd is met een Belgische een gezinslid is van een burger van de Unie, zodoende dat hij niet valt onder het toepassingsgebied van deze richtlijn. Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar deze richtlijn, noch naar de wijze waarop artikel 40ter in het licht van deze richtlijn dient te worden geïnterpreteerd rekening houdend met het arrest Chakroun.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen in de mate dat de bestreden beslissing geen toepassing maakt van artikel 17 van de voormelde richtlijn, volstaat het te verwijzen naar hetgeen hiervoor reeds werd aangegeven. Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending aannemelijk van de door hem aangevoerde bepalingen.

Het loutere gegeven dat verzoeker wel bij machte was om te huwen, maakt niet dat hij voldoet aan de voorwaarden om een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie te verkrijgen, aangezien in artikel 40ter van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk een leeftijdsvereiste van 21 jaar is opgelegd en het niet betwist wordt dat zijn echtgenote niet aan deze voorwaarde voldoet.

Het door verzoeker aangevoerde middel kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40bis, § 2, 1° van de vreemdelingenwet en artikel 40ter van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 8 van het EVRM *juncto* de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het rechtszekerheidsbeginsel en vertrouwensbeginsel in samenlezing met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Tevens meent verzoeker dat er sprake is van een onredelijke beslissing.

Vooreerst stelt verzoeker dat een onmiddellijke toepassing van het nieuwe artikel 40ter het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, alsook de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt en dat de administratie dan ook een onredelijke beslissing heeft genomen. Hij benadrukt hierbij dat de procedure gezinshereniging ettelijke maanden in beslag neemt en dat indieners van een aanvraag er op rechtmatige wijze mogen van uitgaan dat de voorwaarden zoals gesteld in de beginperiode van de aanvraag blijven gelden gedurende de hele procedure. Verzoeker stelt dat hij op 15 juli 2011 een aanvraag heeft ingediend en op diezelfde dag een bijlage 19 heeft ontvangen waaruit blijkt welke bewijsstukken hij diende binnen te brengen teneinde zich succesvol te kunnen beroepen op de bepalingen inzake gezinshereniging. Hij stelt dat de abrupte inwerkingtreding van de wet van 8 juli 2011, die 10 dagen na publicatie in werking is getreden een afbreuk heeft gedaan aan zijn rechtmatige verwachtingen. Tevens meent verzoeker dat dit nieuwe artikel 40ter niet verenigbaar is met artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel ingevolge de onmiddellijke inwerkingtreding van het nieuwe artikel 40ter van de vreemdelingenwet, moet worden geduid dat wet van 8 juli 2011 zoals verzoeker aangeeft geen overgangsbepalingen bevat. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, is een nieuwe wet in beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in haar werkingssfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds tevoren in die werkingssfeer bevond. Derhalve is een nieuwe wet in regel niet enkel van toepassing op de toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van een onder de vroegere wet ontstane toestand, die zich voordoen of die voortduren onder de gelding van de nieuwe wet (RvS 11 oktober 2011, nr. 215.708) voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten (Cass. 18 maart 2011, AR C100015N).

Hierbij kan worden verwezen worden naar het arrest nr. 123/2013 heeft het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013. In dit verband stelde het Grondwettelijk Hof wat volgt:

“6) De toepassing in de tijd van de bestreden bepaling

B.66.1. De verzoekende partijen voeren aan dat artikel 40ter van de wet van 15 december 1980, zoals gewijzigd door artikel 9 van de wet van 8 juli 2011, een schending zou inhouden van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de algemene beginselen van de niet-retroactiviteit van wetten, van het gewettigd vertrouwen en van de rechtszekerheid, doordat de bestreden bepaling onmiddellijk van toepassing is en niet in een overgangsregeling is voorzien wanneer de aanvraag tot verblijf werd ingediend vóór de inwerkingtreding van de wet. Doordat de regeling ten aanzien van de gezinshereniging met Belgen in sommige opzichten minder gunstig is dan de voorheen geldende wetgeving, zou ook afbreuk worden gedaan aan de standstill-verplichting die zou zijn vervat in artikel 22 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

B.66.2. De wijziging van een wet impliceert noodzakelijkerwijze dat de situatie van diegenen die waren onderworpen aan de vroegere wet, verschillend is van de situatie van diegenen die zijn onderworpen aan de nieuwe wet. Een dergelijk verschil in behandeling is op zich niet strijdig met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden, bevat artikel 22 van de Grondwet geen standstill-verplichting die de wetgever zou verhinderen om zijn beleid aan te passen wanneer hij dat noodzakelijk acht.

B.66.3. Indien de wetgever een beleidswijziging noodzakelijk acht, vermag hij te oordelen dat die onmiddellijk ingaat en is hij in beginsel niet ertoe gehouden in een overgangsregeling te voorzien. De artikelen 10 en 11 van de Grondwet zijn slechts geschonden indien de ontstentenis van een overgangsmaatregel tot een verschil in behandeling leidt waarvoor geen redelijke verantwoording

bestaat of indien aan het vertrouwensbeginsel op buitensporige wijze afbreuk wordt gedaan. Uit de totstandkoming van de wet van 8 juli 2011 blijkt dat de wetgever immigratie via gezinshereniging heeft willen beperken om de migratiedruk te beheersen en misbruiken heeft willen ontmoedigen. Vreemdelingen die een toelating tot verblijf willen verkrijgen, dienen ermee rekening te houden dat de immigratiewetgeving van een Staat om redenen van algemeen belang kan worden gewijzigd. In die context is de onmiddellijke inwerkingtreding van de wet niet zonder redelijke verantwoording.

B.67. In zoverre ze betrekking hebben op de toepassing in de tijd van de bestreden bepaling, zijn de middelen niet gegrond.”

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting in het tweede middel niet aan dat het ontbreken van een overgangsregeling in de wet van 8 juli 2011 tot enig verschil in behandeling leidt. Hierbij kan nog worden aangestipt dat het louter feit dat verzoeker een aanvraag indiende om tot een verblijf toegelaten te worden, in voorliggende zaak evenwel niet toelaat te concluderen dat hij ook de rechtmatige verwachting mocht koesteren dat deze aanvraag zou ingewilligd worden. Zoals verzoeker zelf aangeeft, diende verzoeker zijn aanvraag pas in op 15 juli 2011, op het ogenblik dat de wet van 8 juli 2011 – die de leeftijdsvereiste naar 21 jaar optrok – reeds meer dan twee weken was afgekondigd. Gelet op de ruime media-aandacht die aan deze wetswijziging werd gegeven, kan hij niet voorhouden op het ogenblik van zijn verblijfsaanvraag niet op de hoogte geweest te zijn van het feit dat de wetgever ervoor opteerde om de leeftijdsvereiste aan te passen. Aangezien in België wetten in beginsel kort na hun afkondiging in het Belgisch Staatsblad worden bekendgemaakt waardoor zij verbindend worden, kan hij niet gevolgd worden in zijn standpunt dat hij erop kon vertrouwen dat zijn aanvraag alsnog zou ingewilligd worden.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM heeft het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 123/2013 van 26 september 2013, onder meer het volgende gesteld:

“In meerdere middelen wordt de bestreden bepalingen verweten artikel 22 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, te schenden.

B.6.4. Artikel 22 van de Grondwet bepaalt :

« Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht ».

B.6.5. Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens bepaalt :

« 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen ».

B.6.6. Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens erkent niet het recht van een vreemdeling om in een bepaald land te verblijven. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat « volgens een vaststaand beginsel van internationaal recht, de Staten het recht hebben om, onverminderd de verbintenissen die voor hen voortvloeien uit verdragen, de toegang op hun grondgebied van niet-onderdanen te regelen » (EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali t. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67; Boujlifa t. Frankrijk, 21 oktober 1997, § 42; Üner t. Nederland, 18 oktober 2006, § 54; Darren Omoregie e.a. t. Verenigd Koninkrijk, 31 oktober 2008, § 54). Meer in het bijzonder impliceert dit artikel niet dat een Staat de verplichting zou hebben om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te laten. Het Europees Hof heeft immers ook gepreciseerd dat « artikel 8 niet kan worden geïnterpreteerd alsof het voor een verdragsluitende Staat de algemene verplichting zou inhouden de keuze, door gehuwde koppels, van hun gemeenschappelijke woonplaats te eerbiedigen en te aanvaarden dat vreemde echtgenoten zich in het land vestigen » (EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali, voormeld, § 68; Darren Omoregie e.a., voormeld, § 57; 29 juli 2010, Mengesha Kimfe t. Zwitserland, § 61; 6 november 2012, Hode en Abdi t. Verenigd Koninkrijk, § 43). Het Hof heeft eveneens onderstreept dat « de toestand vanuit het oogpunt van het recht van vreemdelingen, wanneer het bijvoorbeeld niet om de status van vluchteling gaat, ten dele een keuze impliceert doordat zij vaak deze is van een persoon die heeft gekozen om te leven in een land waarvan hij de nationaliteit niet heeft » (EHRM, 27 september 2011, Bah t. Verenigd Koninkrijk, § 45).

B.6.7. De onmogelijkheid om met zijn gezinsleden samen te leven kan evenwel een inmenging vormen in het recht op de bescherming van het gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 22 van de

Grondwet en door artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Om in overeenstemming te zijn met die bepalingen moet een dergelijke inmenging bij een voldoende nauwkeurige wetsbepaling zijn voorzien, beantwoorden aan een dwingende maatschappelijke behoefte en evenredig zijn met de nagestreefde wettelijke doelstelling.

B.6.8. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft eveneens geoordeeld :

« 52. [...] het recht op eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM [maakt] deel [uit] van de grondrechten die volgens vaste rechtspraak van het Hof in de communautaire rechtsorde worden beschermd (reeds aangehaalde arresten [van 11 juli 2002,] Carpenter, [C-60/00,] punt 41, en [van 23 september 2003,] Akrich, [C-109/01,] punten 58 en 59). Dit recht om samen te leven met zijn naaste verwanten brengt voor de lidstaten verplichtingen mee die negatief kunnen zijn, wanneer één van de lidstaten een persoon niet mag uitzetten, of positief, wanneer hij verplicht is een persoon toe te laten op zijn grondgebied en er te laten verblijven.

53. Zo heeft het Hof geoordeeld dat ook al waarborgt het EVRM het recht van een buitenlander om een bepaald land binnen te komen of er te verblijven niet als een grondrecht, het uitsluiten van een persoon uit een land waar zijn naaste verwanten wonen, een inmenging kan zijn in het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dit wordt beschermd door artikel 8, lid 1, EVRM (reeds aangehaalde arresten Carpenter, punt 42, en Akrich, punt 59) » (HvJ, 27 juni 2006, C-540/03, Parlement/Raad).”

En (in verband met artikel 40ter van de vreemdelingenwet)

“Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 regelt het verblijf op het grondgebied van de familieleden van een Belgische onderdaan. Zoals uiteengezet in B.3.2, beoogt de bestreden wet van 8 juli 2011 het immigratiebeleid inzake gezinshereniging bij te sturen, teneinde de migratiedruk te beheersen en bepaalde misbruiken te ontmoedigen, met eerbied voor het recht op het gezinsleven.

Tevens werd de noodzaak benadrukt om te verzekeren dat de familieleden in menswaardige omstandigheden verblijven. In het licht van die doelstellingen werden ook maatregelen noodzakelijk geacht ten aanzien van de familieleden van een Belg.

De bestreden bepaling past derhalve in het streven van de wetgever naar een ordentelijk immigratiebeleid en streeft een doelstelling na die verschillend is van die welke aan de basis ligt van het Unierecht inzake vrij verkeer.

B.45.2. Overeenkomstig de artikelen 4 en 5 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (VEU) behoren de bevoegdheden die in de Verdragen niet aan de Unie zijn toegedeeld, toe aan de lidstaten. Aldus zijn de lidstaten bevoegd om te bepalen onder welke voorwaarden de familieleden van een eigen onderdaan wiens situatie geen aanknopingspunt heeft met het Unierecht, een verblijfstitel kunnen verkrijgen. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie is het Unierecht immers niet van toepassing in een zuiver interne situatie (HvJ, 5 mei 2011, C-434/09, McCarthy, punt 45; 15 november 2011, C-256/11, Dereci, punt 60).

(...)

De zorg om de gezinshereniging van de Belgen te contingenteren vertrekt van de vaststelling dat « de meeste gevallen van gezinshereniging betrekking hebben op Belgen die in ons land uit migranten zijn geboren, of die Belg zijn geworden dankzij de snel-Belg-wet » (Parl. St., Kamer, 2010-2011, DOC 53-0443/018, p. 166).

De wetgever heeft redelijkerwijs rekening kunnen houden met het feit dat, wegens verscheidene wetswijzigingen, de toegang tot de Belgische nationaliteit in de loop van de laatste jaren is vergemakkelijkt, zodat het aantal Belgen die een aanvraag tot gezinshereniging kunnen indienen ten voordele van hun familieleden, aanzienlijk is toegenomen.

(...)

B.53. Het Hof dient voorts de evenredigheid van de bestreden maatregelen te onderzoeken in zoverre zij betrekking hebben op de gezinshereniging met bloedverwanten in de opgaande lijn, op de vereisten inzake bestaansmiddelen en op de leeftijdsvereisten voor echtgenoten en partners.

(...)

Doordat die voorwaarde (leeftijdsvereiste) het verkrijgen van een verblijfstitel ten voordele van de echtgenoot van de Belgische onderdaan die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niet belet maar alleen tijdelijk uitstelt, tast zij het recht op het gezinsleven niet op onevenredige wijze aan, des te meer omdat zij het ook mogelijk maakt de jongvolwassenen te beschermen tegen de risico's op gedwongen huwelijken of schijnhuwelijken die worden gesloten met als enig doel een verblijfstitel voor een van beide echtgenoten te verkrijgen.

B.57. Uit het bovenstaande volgt dat artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 de artikelen 10, 11 en 22 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, niet schendt doordat het een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn

recht van vrij verkeer en zijn familieleden niet op dezelfde wijze behandelt als een burger van de Unie en zijn familieleden zoals bedoeld in artikel 40bis van die wet.”

Uit het geciteerde arrest blijkt duidelijk dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet artikel 8 van het EVRM niet schendt.

Een schending van het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU